

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ν Εὐρώπῃ εἰς ἐκάστην ἔχουσιν παρατηρεῖται ὅτι πληθύνονται αἱ γυναικεῖαι προσωπογραφίαι. Ἡ ἀβρὰ καὶ χαρίεσσα ἀποιμνῆσις ὥραιου προσώπου, ἡ αἴγλη τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ἐπὶ τῶν χειλέων πτερυγίζουσα ψυχὴ εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων θεμάτων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ ζωγραφίσῃ καὶ νὰ ἴδῃ.

Ἡ καλαισθησία ἄλλως τε τοῦ ἀγοραστοῦ ἐπιβάλλει πολλάκις εἰς τὸν καλλιτέχνην τὴν ἀπεικόνισιν ὠραίων προσώπων.

Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου Lippi, τοῦ ζωγραφίσαντος τὴν Λουκρητίαν Benti ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς Santa Maria Novella, μέχρι τοῦ La Gandara, τοῦ ἐκθέτοντος ἐφέτος ἐν τῇ Société Nationale τὴν εἰκόνα τῆς δεσποινίδος D* καὶ τοῦ François Flameng τὴν τῆς δεσπ. Sorel ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Artistes Français, ἡ γυναικεῖα προσωπογραφία ὑπέστη ἀξιοσημείωτον ἐξέλιξιν.

Ὁ Botticelli καὶ ὁ Filippo Lippi πρῶτοι μετεχειρίσθησαν ἐπιτυχῶς ἀνθρώπινα πρότυπα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀναγράψωσι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προτύπων των.

Ἡ γυνὴ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν δανεῖζει τὸ ζῶν κάλλος τῆς εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἀγνότητα, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει μορφήν συγκεκριμένην.

Ἀλλὰ χρειάζεται τὸ αἰνιγματῶδες μείδιμα τῆς Joconde τοῦ φιλοσόφου ζωγράφου Λεονάρδου Da Vinci, ὅπως μᾶς δώσῃ τὴν πλήρη ἀπεικόνισιν τῆς ζωῆς γυναικός, ἥτοι τὴν πιστὴν εἰκόνα τοῦ σχήματος, τοῦ χρώματος καὶ τοῦ συναισθήματος, ὅπερ ἐδοκίμασεν ὁ καλλιτέχνης, ἵνα καὶ μετὰ αἰῶνας ἀναζῶμεν μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἡ μεγάλη ἐποχὴ, ὁ ἀληθὴς χρυσοῦς αἰὼν τῆς γυναικεῖας προσωπογραφίας εἶναι οἱ χρόνοι τοῦ Van Dyck, τοῦ Velasquez καὶ τοῦ Rubens.

Σήμερον ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ ὡς καὶ ἐν τῇ ζωγραφικῇ ἐν γένει ὑπάρχουσι ποικίλαι τάσεις. Οἱ κατ' ἐξοχὴν ζωγράφοι τῆς γυναικὸς τοῦ Κ' αἰῶνος εἶναι ὁ Jacques Blanche, ὁ Prinet, ὁ La Gandara καὶ ὁ Sargent. Ἀλλ' ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ Flameng, ὁ Hébert καὶ ὁ Κάρολος Duran καὶ οἱ μὲν ζητοῦσι ν' ἀποδώσωσι τὴν ἐξωτερικὴν τῆς χάριν, τὸ ἰδιό-

τροπον τῆς ἀμφιέσεώς τῆς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θέλουσι ν' ἀπαθανατίσωσι τὴν ψυχὴν τῆς, τὸν τρόπον καθ' ὃν αἰσθάνεται καὶ σκέπτεται.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων, τῶν εἰκονιζόντων τὴν ἑσῶ γυναῖκα, εἰς τὴν ἐφετερινὴν ἔχουσιν τῆς Société Nationale τῶν Παρισίων πρωτεύει ὁ Prinet διὰ μιᾶς ὠραίας εἰκόνης του, ἐν ᾗ παρίστανται τρία πρόσωπα, νεαρὰ γυνή, σοβαρὰ καὶ ὄνειροπόλος, πλησίον ἐνδὸς πρεσβύτου καὶ μιᾶς πρεσβύτιδος εἰκόνης, θαυμασίας εἰς ἀλήθειαν καὶ φυσικότητα.

Ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Artistes Français διακρίνονται δύο προσωπογραφίαι τοῦ Saurence Koe, θελκτικῶς ροδόφαιοι καὶ φαιολίτρινοι.

Ἐπίσης ἐξέχουσιν ὁ μέγας πίναξ τοῦ Bacon θαυμαστὸς διὰ τὴν ἐνότητα τῆς ὕλης καὶ τὴν ὁλως ἰδιαιτέραν ἑκφρασιν. Ὁ Hubbell εἶναι ὁ πλέον εὐάρεστος τῶν ψυχολόγων ζωγράφων. Μία προσωπογραφία τοῦ George Aid διακοσμητικὴ καὶ νεωτερικὴ, εἰς τόνον σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ρόδινον, ἐλαφρῶς κυανίζοντα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ περιβολή, εὐστροφωτάτη, συγγέται περιέργως μετὰ τῆς σαρκός.

Τοῦ Paul Thomas ἐξέχει πίναξ ρόδινος καὶ φαιός. Τοῦ W. Laurent μία προσωπογραφία πολὺ «impressionniste» κόρη ἀδύνατος, μειδιῶσα, μετ' ἐσθῆτος κυανοπρασίνου, βάθους κυανίζοντος καὶ χρυσανθέμων ἐρυθρῶν.

Ὡσαύτως διακρίνεται ἡ εἰκὼν τῆς πριγκηπίσσης T., ἔργον τοῦ Zier, δοκίμιον δυνατῆς καὶ διακοσμητικῆς προσωπογραφίας ἡ ὑπὸ τῆς κ. Pierre Laffite, κρητιδογραφία τῆς κ. Mosticker - Lavergne, κυανοπρασίνου τόνου τοῦ Klötz γυνὴ φέρουσα ἐσθῆτα λευκόχρυσον, τοῦ Muller χοραστὴς ἐνδεδυμένη μεταξίνην πτυχωτὴν στολὴν ἐπὶ βάθους πρασίνου βαθέος.

Ὁ Lauth ἐκθέτει γυναῖκα κεκαλυμμένην διὰ φαῖς καλύπτρας, γλυκείας, ἀλλὰ μονοτόνου ἀρμονίας. Ὁ Michel τείνει νὰ ζωγραφίσῃ πίνακα ἀναξίους τοῦ Stevens. Ὁ «Ἀλκοολιστὸς» τοῦ Mac Cammeron εἶναι μία παθητικὴ τραγωδία. Ἡ «Ἀστρονομία» καὶ τὰ «Μαθηματικά», ὁ ὠραιότερος τῶν δύο διακοσμητικῶν πινάκων τῆς Δδὸς Dufau ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κοινὴ ἐναλλαγὴ τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων δημιουργεῖ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸν ρυθμόν.

Μετάφρασις ΝΙΟΒΗΣ